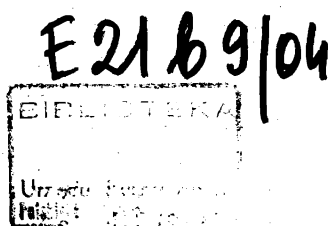

1 sierpnia 1927 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 5921.

Ernest Wiglenda
(Wielkie Hajduki, Polska).

Kl. 5 b 7.
5a 9/04

Końcówka świdra.

Zgłoszono 8 lipca 1924 r.
Udzielono 23 września 1926 r.

Wynalazek dotyczy końcówki świdra wiertarek obrotowych do wiercenia w węglu, łupku i kamieniu. Końcówka może być osadzona na trzonie świdra albo też może być osadzona wymiennie w jakimkolwiek inny sposób. Końcówka, podług wynalazku, jest żadanego wzoru dla końcówek tnących i o odpowiedniej długości okręca się na gorąco około osi podłużnej, jej górny koniec szlifuje się aby otrzymać krawędzie tnące, które przez ten jedyny zabieg roboczy uzyskują celowy kształt, przyczem zgrubienie dające kąt grzbietu końcówki wzmacnia krawędzie tnące, zapobiegając ich złamaniu. Potrzebne jest zatem tylko jedno ogrzanie.

Końcówka utwardza się tylko raz na

całej długości, a po stępieniu trzeba tylko oszlifować ostrze, aby było znowu zdadne do użytku. Zużycie stali jest bardzo małe, a trwałość w porównaniu z używanymi dotąd końcówkami jest znacznie większa. Kątowi grzbietu tej końcówki nadaje się dowolną wielkość pożądaną przez większe lub mniejsze skrócenie, a nie przez szlifowanie jak u innych końcówek.

Na fig. 1 i 2 uwidoczniiono końcówkę świdra w widoku z przodu i z boku, na fig. 3 — w widoku z góry, na fig. 4 — w przekroju przez A—A fig. 1, fig. 5 przedstawia inne kształty.

Podług wynalazku bierze się kawałek materiału *a*, zaopatrzony w przekroju w dwa przeciwległe zagięcia *b*, z których każ-

de może mieć inny kształt (fig. 5), skręca w lewo około osi podłużnej, tak że końcówka uzyskuje śrubowy skręt do usuwania miała, natomiast górny, otwarty koniec szlifuje się z obu stron *d*, ażeby utworzyć krawędzie tnące *c* (fig. 1). Kąt grzbietu ostrza jest utworzony przez zgrubienie zagięcia *b*, co zarazem wzmacnia krawędzie tnące (fig. 2) tak, że wyłamanie ostrza należy uważać za wykluczone. O ile ostrze końcówki się stępi, to trzeba tylko nieco zeszlifować powierzchnie *d* obu krawędzi tnących.

Kończówka oznacza się prawie nieograniczoną trwałością i może mieć zastosowanie wprost jako świder albo jako wymienna końcówka świda.

Zastrzeżenie patentowe.

Kończówka świda utworzona przez skrócenie płaskiego kawałka stali koło jego osi podłużnej, znamienna tem, że materiał ma w przekroju dwa przeciwległe zagięcia (*b*), przyczem ostrza same otrzymane są przez proste oszlifowanie rozwartych końców (*c*), a kąt grzbietu wzmacnia krawędzie tnące, tak, iż gdy nóż się stępi, to wystarcza nieznaczne doszlifowanie powierzchni (*d*), aby uczynić go zdatnym do dalszego użytku.

Ernest Wiglenda.
Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

